

Kopasz Gyula

IGEHIRDETÉSEK

„Szánjátok oda magatokat az Istennek!”

Róm. 6, 13.

Evangeliumi Református Egyház

Mezőgecse-Nagybakta

2021

Kopasz Gyula

I g e h i r d e t é s e k

„Szánjátok oda magatokat az Istennek!”

Róm. 6, 13

Evangéliumi Református Egyház
Mezőgecse-Nagybakta
2021

A „Szánjátok oda magatokat Istennek” című sorozatunk igehirdetései 2016 tavaszán hangzottak el gyülekezeteinkben, Mezőgecsén és Nagybaktán. Sok figyelmeztetést és biztatást vehettünk akkor a hirdetett igéből. Testvérek kérték, hogy ezt a sorozatot is jelentessük meg füzetben. Kevés változtatással most ennek a kérésnek teszünk eleget. Kérem az Urat, hogy olvasott formában is hordozzanak áldást számunkra először vagy ismét az Ige üzenetei.

Áldáskívánással,

Kopasz Gyula

„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim,
hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket
élő és szent áldozatul,
amely tetszik az Istennek
és ne igazodjatok e világhoz,
hanem változzatok meg értelmetek megújulásával,
hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata,
mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Róm. 12, 1-2

„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben,
hogy engedelmeskedjétek kívánságainak. Tagjaitokat se adjátok
oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek.
Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a
halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság
fegyvereiként az Istennek. Hiszen a bűn nem fog uralkodni
rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt
élték. Mit tegyünk tehát? Vétkezzünk, mert nem a törvény,
hanem a kegyelem uralma alatt élünk? Szó sincs róla! Nem
tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai
engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai
vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az
engedelmesség szolgálai az igazságra? De hála az Istennek, hogy
csak voltatok a bűn szolgálai, de szívetek szerint
engedelmeskedtetek annak a tanításnak, amelynek követésére
adattatok! Miután tehát megszabadultatok a büntől, az igazság
szolgálaivá lettetek. Emberi módon beszélek, mivel erőtlének
vagytok. Ahogyan tehát átadtátok tagjaitokat a
tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek a törvénytelenység
szolgálatára, úgy most adjátok át tagjaitokat az igazság
szolgálatára, hogy szentek legyetek. Mert amikor szolgálai
voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól. De milyen
gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most
szégyenkeztek miatta, mert ennek vége a halál! Most azonban,
miután a büntől megszabadultatok, és az Isten szolgálai lettetek,
már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek
vége az örök élet. Mert a bűn zsoltója a halál, az Isten kegyelmi
ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Róm. 6, 12-23

I. Az odaszánt fül

„Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.” Ézs. 50,4-5.

A „Szánjátok oda magatokat az Istennek!” című sorozatunkban a fülünk, a szánk, a szemünk, a szívünk, a kezeink, a lábaink odaszánásáról lesz szó. Igék mentén megnézzük, mit jelent a mindennapi életben az, ha odaszánjuk teljesen és minden nap a mi testünk tagjait.

Az apostol a gyülekezet tagjainak mondja: „szánjátok oda magatokat az Istennek.” Azoknak, akikkel már történt valami. Akik Krisztusban már új életet nyertek. Nekik mondja, nekünk mondja, hogy egész valónkkal álljunk Isten rendelkezésére. Akik egyszer megszenteltettek, éljenek teljesen odaszentelt életet. Úgy gondolom, hogy az apostol itt, és máshol is az ige, azért beszél a mi tagjaink odaszenteléséről, hogy ne általánosíthassunk. Hajlamosak vagyunk úgy általában azt mondani, hogy én átadtam magamat az Istennek. Értjük alatta azt, hogy elfogadtuk kegyelmét, elkezdtünk az Ő útján járni. Általánosan elmondható, hogy mi az Úrei vagyunk. Én az Úré vagyok. De mi van a részletekkel? Sokszor nem ezen bukunk el? Az Úré vagyok, de mondok olyat, ami nem dicsőíti Őt. Az Úré vagyok, de megy olyan utakra a lábam, ahol Ő nem szeretne látni engem.

Nagyon kedves figyelmeztetése az Úrnak a Példabeszédekben: „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd *szívedet*, mert onnan indul ki az élet! Tartsd távol *szádtól* a csalárdságot, és távolítsd el ajkadról a hamisságot! *Szemed* előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a *lábad*, akkor minden utad biztos lesz. Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!” Péld. 4,23-27. Figyelmeztetés ez néhány testrészünkre nézve. Ügyeljek oda a részletekre is.

Miért kell erre felszólítani a hívőket, a szenteket, hogy szánják oda tagjaikat az Istennek? Azért, mert mi is a világban élünk, és a világ a maga kínálatával ki tud zökkenteni, ha csak egy rövid időre is, elhívásunk komolyan vételéből. Abból pedig soha nem származik jó. Ábrahám egyszer hallgatott Sárára, aki a kor szokásának megfelelő tanácsot adott az utódnemzés dolgában, és ez nyugtalanságot hozott rövid és hosszútávon egyaránt... Sámson az Úrnak volt szentelve, de mivel ezt könnyelműen kezelte, folyvást tévutakra vitték őt a szemei. A végén ki is szúrják.

Szükségünk van tehát erre a figyelmeztetésre: „Szánjátok oda magatokat az Istennek!”

Elsőként a **fülünk** odaszánásával foglalkozunk. Szánjátok *oda fületeket az Istennek!* Azokat a füleket, amelyeket Ő már egyszer megnyitott. Úgy olvastuk az alapigében: „Az Úr Isten megnyitotta a fületem”. Emlékszünk, hogyan történt? Amikor már nem csak hallgattuk, hanem

hallottuk is az Igét?! Amikor az eljutott egészen a szívünkig és átformáló erővé lett az életünkben? Hitté! Azt írja az apostol: „A hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által” Róm. 10, 17.

Mi van azóta a megnyitott fülünkkel? Nem jártunk-e úgy, mint a Zsidó levél címzettjei, akiknek azt kellett írni: „Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, minthogy eltompult a hallásotok.” Zsid. 5, 11. Jó a hallásunk? Azt halljuk, amit kell, ami szükséges, ami épít? Oda van szentelve a fülünk? Hány igehirdetést hallgattál a héten? És mennyi világi hiábavalóságot? Ha időnk van, mit kapcsolunk be hamarabb: egy világi filmet, vagy egy igehirdetést, igei előadást, amiből épülhetünk? Mire vágyik a fülünk, szemünk, szívünk? Ezen lemérhetjük, hogy mennyire van odaszentelve.

A fülünk kapu. Életünk egyik kapuja. Mit engedünk be ezen a kapun az életünkbe? Nem mindegy!

Mi jellemzi az odaszentelt füleket?

Úgy olvastuk alapigénkben a Károli fordítás szerint: „fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok”.

1. Az odaszentelt fül hallgatja az Urat. Hallja az Urat. Minden reggel. Meg napközben is. De ezzel kezd. A mennyei adásra már korán figyel.

Az az igeszakasz, ahonnan alapigénk való, egy prófécia a Messiásról, akit Ézsaiásnál többször is úgy látunk, mint az Úr Szolgáját. Hogy látjuk ezt a korai odahallgatást a mennyei adásra a Jézus életében? A Márk evangéliuma első részében olvasunk arról, hogy Jézusnak nagyon hosszú és nehéz napja volt. Tanít a zsinagógában, megszabadítja a megszállott embert, utána elmennek a Péter házához. Annak anyósa beteg. Jézus meggyógyítja. Estefelé özönlik hozzá a nép. Hozzák betegeiket, megszállottjaikat. Jézus éjszakába nyúlóan foglalkozik velük. Eltelik lassan ez a hosszú nap... Azt olvassuk a folytatásban, hogy másnap „nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott”. Beszélget az Atyával. Keresi a közösséget. Miért? Mert „a Fiú semmit sem tehet önmagától, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya, mert amit Ő tesz, azt teszi a Fiú is hozzá hasonló módon” Ján 5, 19. Teljes összhang. Meghitt közösség az Atya és Jézus között. A Fiú, a testet öltött Krisztus figyel az Atyára.

Mire figyelünk, mint Krisztuskövetők? Mire tartjuk oda a fülünket, szívünket? „Fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.” Miért ébredünk reggel? Jó ezen elgondolkodni. Mi az elsődleges cél? Hogy munkába menjünk, hogy elvégezzük otthoni kötelességeinket, hogy előteremtsük a családnak a szükséges dolgokat?! Szép és nemes dolgok ezek. Az Ige azonban azt mondja, hogy Isten azért ébreszt, azért ad egy-egy új napot, hogy hallgassuk, miként a tanítványok,

hogy így, tanítványként tudjunk majd elmenni munkáink, kötelességeink teljesítésére.

„Hogy hallgassak, miként a tanítványok”. Az is kérdés, hogy jól hallom? Nem zavarja meg valami a vételt? Annyi minden megzavarhatja. Zavarhatják a múlt gondjai, terhei, a jövő bizonytalansága, egy bennünk zakatoló gondolat, egy sértés, amit kaptunk valakitől. Hogyan hallgatjuk? Vigyázunk, hogy jó legyen a vétel?

2. Az odaszentelt fül az eseményeken keresztül is hallja az Urat.

Olvastam egy történetet, melyben leírja valaki, hogy gyerekekkel sétált a városban, és a gyerek, mivel bámészkodott, folyton elesett. Rászólt: előre nézz! S egyszer csak hallani kezdte a saját hangján keresztül, ahogy az Úr mondja neki: előre nézz! Ne kössenek le a csillogó, villogó dolgok. Elmondja, hogy amikor ezt a gyereket sarokba állította, mert valami rosszat tett, áthallotta a saját szavain keresztül: hogy állsz a sarokban, mikor kérsz már bocsánatot?

Szoktad hallani saját szavaidon keresztül, hogy figyelmeztet az Úr? Az odaszentelt fül hallja.

3. Hallja Isten hangját a természetben keresztül is. A 19. Zsoltárban Dávid így énekel: „Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.”

Azt mondja Pál a Róm. 1, 19-20-ban, hogy „ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennél fogva nincs mentségük” azoknak, akik istentelenül élnek. Isten beszél az Ő teremtet világán keresztül. Halljuk?

4. Az odaszentelt fülek az emberek felé is nyitottak. Meghallják a segítségkérő szót. Jézus Jerikón ment át. Jeruzsálemben tartott. A keresztre. Nagy sokaság vette körül. Hatalmas hangzavar. Az út mellett egy vak koldus ült. Bartimeus. Mikor hallja, hogy Jézus az, hangosan el kezd kiabálni: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam”. Meghallja Jézus ilyen hangzavarban? Igen! És könyörül rajta. Látásra segíti. Meggyógyítja.

Úgy olvassuk Ézsaiásnál, hogy a Messiás uralma alatt „figyelmek lesznek a fülek, ha hallani kell” Ézs. 32, 3. Ez már most is igaz a hívők életében. Tehát: Meghallom-e az emberek kiáltását? Sokszor a hangos kiabálásban a lelki szükségét? A nagy és dicsekvő szavak mögött a lelki szegénységet? Máskor meg a hangtalan kiáltását a léleknek, ahogy kiül az egész emberre, hogy szüksége van segítségre? Olykor meg a szavak mögött az üzenetet?

5. Arról is szóljunk, hogy az odaszánt fül bizonyos dolgokat nem hall meg. Nem akar meghallani. Arra összpontosít, amire oda lett

szentelve. Úgy mondja az Ige: „Ne figyelj mindenféle szóbeszédre, és ne halld meg, ha a szolgád átkoz!” Préd. 7,21. Az odaszentelt fül nem hallgatja szívesen a szóbeszédet, a pletykát, a kétes híreket. Nem vevő rá. Nem hallja meg a sértő szavakat sem. „Ne halld meg!” Tehetek arról, hogy hallom? Akaratlanul is hall az ember dolgokat. Mit tehet ilyenkor. Nem akart hallgatózni, arra ment, éppen őt beszélnek ki. Hogy lehet ezt nem hallani? Hogyan érvényesül ilyenkor ez, hogy ne halld meg? Úgy, hogy hallja ugyan, de nem ad helyet szívében a sérelmeknek.

Sok negatív tulajdonsága mellett Saul királyról olvasunk néhány pozitív dolgot is. Az egyik éppen a hallással kapcsolatos. Amikor királlyá választották, némelyek lekicsinylően beszéltek róla. Így olvassuk a Sámuel könyvében: „De az elvetemült emberek ezt mondták: Hogyan tudna ez segíteni rajtunk? És megvetették, ajándékot sem vittek neki.” Eléggé megalázó, nem?! Hogyan reagál erre Saul? Akkor még alázatos volt. Akkor még nem szállt el magától. „Ő azonban úgy tett, mintha észre sem vette volna”. Nem kezdett el rajta rágódni, nem tervelt ki bosszúhadjáratot ezek ellen az emberek ellen. Hallotta, de mintha nem hallotta volna. Másra figyelt. Később egy győztes csata után, amikor az emberei azt kezdeményezik, hogy bosszút kell állni ezeken az embereken, nem enged. 1Sám. 10, 25-27; 11, 12-13.

Odaszánt fülek. Az odaszánt fülek figyelnek az Úrra, hallják szavát, ismerik hangját. Jézus mondta: „Az én juhaim hallják az én hangomat és követnek engem... Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert az idegen hangját nem ismerik” Ján. 10. Az odaszánt fülek hallják a valós emberi segélykiáltást is, és odafigyelnek. De nem figyelnek oda haszontalan és hiábavaló beszédekre.

Legyen szívünk vallomása: „Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.” Így legyen. Ámen.

II. Az odaszánt szemek

„Szemem állandóan az Úrra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából.”

Zsolt. 25,15

A fülünkhöz hasonlóan a szemünk is kapu, információ-kapu, melyen keresztül nagyon sok információ érkezik hozzánk, s az a tapasztalat, hogy abból, amit látunk, sokkal több megmarad bennünk, mint amit hallunk. Ezért nagyon fontos, hogy a szemeink Istennek szentelt szemek legyenek, hogy azokon keresztül meg ne rongthasson bennünket a gonosz.

Elgondolkodtam azon, hogy milyen szörnyű lehet annak az embernek az élete, aki süket és vak. Legfeljebb a tapintás, az érintés által jut némi információhoz. Legyünk hálásak azért, hogy hallunk és látunk, és ezekkel az Istentől kapott nagyszerű képességekkel is éljünk az Ő dicsőségére.

A szemünk odaszánásával egy lépéssel már tovább is lépünk, mert a szemünk nem csak befelé kapu, hanem kifelé is. A szemünkön keresztül meg szokott jelenni az, ami bennünk van. Nem csak kapunk információkat, hanem közlünk is. Azzal, ahogyan nézünk. Mit látnak szemeinkben az emberek?

I. Először, mint bejárati kapuval foglalkozunk a szemeinkkel. Itt két vonatkozást nézzünk. Először azt, hogy ha a szemünk nincs odaszentelve állandó jelleggel az Úrnak, azokon keresztül kísérhetőek és elejthetőek leszünk. Másodszor arról szóljunk itt, hogy az odaszentelt szemeken keresztül sok és gazdag áldás érkezik hozzánk.

II. A második fő pontban a szemünkkel, mint kijáratl foglalkozunk.

III. Végül pedig az odaszentelés hogyanjáról szóljunk.

I.

A szemünk, mint bejárati kapu.

1. A szemeinken keresztül kísérhetőek és elejthetőek vagyunk. Erre nézzünk meg néhány bibliai példát.

Az első bűn. Az Édenben Sátán az asszonyt, Évát, szemein keresztül ejti bűnbe. Kívánatossá teszi azt, amit Isten eltiltott. Úgy olvassuk ott: „Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet...”. És hozzá nyúl ahhoz, amiről Isten azt mondta: ne. A szemek kívánsága azóta is végig kíséri az emberiség történetét, és sok nyomorúságot, szenvedést okoz.

Ákán. Jerikó bevételénél egyértelmű a parancs: „Hozzá ne nyúljatok a kiirtandókhöz, különben rátok száll az átok” Józs. 6, 18. Mit mond Ákán, aki a tiltás ellenére elvett magának dolgokat, s ezzel egy következő ütközetnél vereséget idézett elő? „Megláttam a zsákmány között egy szép sineári köntöst, kétszáz sekel ezüstöt és egy ötven sekel súlyú aranyrudat. Megkívántam és elvettem őket. Ott vannak a sátramban elásva a földbe, az

ezüst is alattuk van.” Józs. 7, 21. Megláttam... megkívántam... elvettem... Őt is azok a szemek vitték bűnbe, amelyek nem voltak odaszentelve Istennek. Szemei nem álltak Isten Igéjének a felügyelete alatt.

Sámson. Ez a hatalmas erővel megáldott férfi mennyire nem bír a szemeivel. Ő Istennek szentelt életet kellett volna, hogy éljen. Istennek különös kijelentése volt róla már születése előtt. A szülők nagy gondossággal kérdezik az Urat: „Ha majd beteljesedik ígéreted, milyen legyen a gyermek élete, és mit tegyünk vele?” Bír. 13, 12. Kapják az utasítást, és igyekeznek eszerint élni és nevelni. De amikor Sámson felnőtt és házasságra érett férfi lesz, azt mondja szüleinek: „*Láttam* Timnában egy filiszteus nőt, vegyétek azt nekem feleségül!” A szülők ellenkezésére azt mondja: „Őt vedd el nekem, mert csak ő tetszik nekem”. A szemek kívánsága. Az érzékiség... Végül is nem jön össze ez a házasság. Másszor meg azt olvassuk: „Egyszer Sámson lement Gázába, meglátott ott egy parázna nőt, és bement hozzá”. Végül is ezeket a csapongó szemeket kiszúrják. Nem marad büntetés nélkül az, ha Isten gyermekei nem rendeltetésüknek megfelelően használják tagjaikat. Nem Isten dicsőségére, hanem saját élvezeteik hajszolására. Nagy figyelmeztetés ez a mostani modern, testies világban. Vigyázz a szemeidre! Vigyázz, nehogy bűnbe vigyenek!

És ott van *Dávid*, az Isten szíve szerint való férfi. Őt is bűnbe vitték a szemei. Azt olvassuk róla, hogy „egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, *meglátott* a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt.” 2Sám. 11,2. Hát tehet arról, hogy meglátott egy szép nőt? Arról nem. De arról igen, ami ezt megelőzte, és ami követte. Az előzte meg, hogy Dávid nincs a helyén. A serege harcban van, ő meg otthon. Pihenőt vett ki magának. Nem ott van, ahol lennie kellene. Az ilyen helyzeteket nagyon kihasználja a kísértő. És mi a folytatás? „Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége. Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt.” Erről már tehetett. Keserves árat is fizet ezért.

Ha a szemeink nincsenek odaszentelve Istennek tudatosan, s ha erre nem emlékeztetjük magunkat minden élethelyzetben, könnyen elvisznek rossz irányba, bűnbe, szégyenbe, lelkiismeret furdalásba. A 32. zsolttár szerint Dávid egészen belebetegedett ebbe az egészbe. Hol kezdődött? Ott, hogy nem uralkodott a szemein. Engedte, hogy azok elkalandozzanak.

2. Istennek hála, sok áldás is járhat a látás nyomában, ha a szemeink oda vannak szentelve Istennek. Sok jót is munkálhatnak az életünkben.

Csodálkozásra és hálaadásra indíthatnak. Dávid leírja a nyolcadik zsolttárban, hogy amikor nézte az eget, Isten kezének munkáját, és az égi testeket, s hozzájuk viszonyítva saját porszemnyi voltát, az csodálattal és csodálkozással töltötte el. Felfakadt szívéből a kérdés: „Micsoda a halandó,

hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?” S felfakad szívéből a hálaadás: „Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön.” Látás, amely Istennek és az Ő munkájának a csodálására indít, és hálával tölti el a szívet.

Amikor Izráel népe úgy gondolkodott és beszélt, hogy „rejtve van sorsom az Úr előtt, ügyemmel nem gondol Istenem”, akkor Isten ezt mondja nekik: „Tekintsetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni.” Ézs. 40. Nézzétek! Nézzétek Isten munkáját! Szenteljétek oda figyelmeteket, s akkor megértitek Isten gondoskodását, és buta kérdések helyett hálával telik majd meg a szívetek. *Az Isten szerinti nézés megóv az aggódástól, s annak érzésétől, mintha megfélekedett volna rólunk Isten.*

Az odaszentelt szemek *Isten dicsőítését munkálják mindenben.* Pál így szólítja meg a korintusi szenteket: „Mert nézzétek csak a ti elhívásokatokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcsek, hatalmasok vagy előkelők. Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszegyenítse az erőseket: és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket”. Miért van ez így? „Hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt. Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.” 1Kor. 1, 26-31.

Ha oda van szentelve a szemünk, helyesen látunk. Helyesen látjuk Istent, az Ő munkáját, magunkat, a másik embert, mindent. És tele lesz a szívünk hálával Isten iránt, aki hordoz, éltet, szeretettel gondoskodik rólunk.

II.

A szemünk, mint kijárat kapu.

Mint mondtam, a szemünk nem csak befelé kapu, hanem kifelé is. Rajtuk keresztül meg szokott jelenni az, ami bennünk van. A szomorúság, indulat, harag, kétségbeesés, levertség, csüggedés, irigység. De megjelenik az öröm, a megelégedettség, a hála, a jóságos indulat.

Beszél az Ige *jóságos tekintetről*, és azt mondja: „A jóságos tekintetű ember áldott lesz, mert ad kenyereből a nincstelennek.” Péld. 22,9. A jóságos tekintetű odafigyel a másokra, észreveszi a másik szükségét. Lelki szükségét is. Észreveszi, ha vigasztalásra van szükség, vagy meghallgatásra, biztatásra...

A legjóságosabb tekintetű Jézus volt ezen a földön. Az Ő tekintetében volt megértés, segítség, bocsánat, de feddés is, ha kellett. Őtöle

tanulhatjuk, mit jelent megszentelt tekintettel élni. Ő tőle jön ehhez az erő is. Kérjük.

Beszél az Ige *gonosz szemek*ről is, amelyek csak a saját javukat nézik. „Szemed és szíved nem törődik mással, csak a magad hasznával” – olvassuk Jeremiásnál. Jer. 22,17. A szőlőmunkások példázatában Jézus elmondja, hogy a gazda egyformán osztotta ki a nap végén a bért, amiért a reggeltől dolgozók zúgolódtak. Igazságtalannak tartották ezt az elosztást. Mit mond a gazda? „Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?” Mt. 20,15.

Van *kevély tekintetű* ember is, aki lenézi a másikat. Úgy, mint a templomban imádkozó farizeus a vámszedőt. Azt kérdi az Ige: „Micsoda népség az, amely kevély szemű és fennhéjázó tekintetű!” Péld. 30,13.

Van úgy, hogy a tekintetünkkel sebezni és ölni tudnánk. Hogy nézünk a másikra? Az emberekre? Ha a tekintetünk ölni tudna a szó szoros értelmében, hányan élnének még mellettünk? Lelkileg mindenképpen sebez a szúrós tekintet. Mi szokott megjelenni a te szemeidben? Mit látnak benne leginkább az emberek?

III.

Hogyan történik a mi szemek tudatos odaszentelése?

Jób mondja: „Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre” Jób. 31, 1. Elhatározta, hogy vigyáz a szemekre, hogy mit fog nézni, és mit nem. Nem engedi, hogy szemein keresztül tisztátalan kívánságok ébredjenek benne. Ez szép, de sikerül is így élni? Eszünkbe jut talán az ének: „Sok szép ígéretem, ó hányszor megtagadtam”.

Nem elég az, hogy mit nem fogok nézni, mitől vonom el szemeimet. A nagy kérdés az, hogy mire irányítom?! Gondoljunk alapigénkre, amelyben Dávid azt mondja: „Szemem állandóan az Úrra néz, mert Ő szabadítja ki lábamat a csapdából”. Elvonom tekintetemet bizonyos dolgoktól, ez önmagában még nem odaszentelés, hanem szükséges, hogy az Úrra nézzek, és Ő irányíthassa tekintetemet...

Legyen kérésünk: „Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne nézzek hiábavalóságra, a te utadon éltessem engem!” Zsolt. 119,37. Ámen.

III. Az odaszánt szív

„... adjátok oda szíveteket az Úrnak!...”

Józs. 24,23

Szó volt eddig a füleink és a szemeink odaszánásáról. Ezekben közös az, hogy mindkettő kapu, amelyen keresztül információk áramlanak belénk. Azok a hatások, amelyek érnek minket a füleinken és szemeinken keresztül, a szívünkben kerülnek feldolgozásra. Most a szívünkről van szó. Az odaszánt szívről. A Szentírás a szív alatt érti az értelmünket, érzelmeinket, akaratunkat. A belső emberünket. Amilyenek, és akik belül vagyunk, az nyilvánul meg kifelé is. Minden a szívből jön. „Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznságok, lopások, hamis tanúskodások és az istenkáromlások.” Mt. 15,19.

A bűneset óta „az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz” 1Móz. 6,5. Ez egy isteni megállapítás. Ezt Ő mondja, a szívek és a vesék vizsgálója.

Ezek szerint a fülünk és a szemünk is valamilyen formában a szívünk irányítása alatt áll. Azt hallgatjuk és nézzük szívesen, amire a szívünk indít. Amit viszont szívesen hallgatunk és nézünk, az hatással lesz a szívünkre. Egy kölcsönösséget ismerhetünk fel itt. Egyik hat a másikra, de mindennek forrása a szívben van. Ezért int így az Ige: „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” Péld. 4,23. Vannak féltve őrzött dolgaink, értékeink. Ezeknél jobban kell, vigyázzunk a szívünkre.

A szívben akkor történik változás, amikor eléri az Ige. Amikor Isten megszólítja a szívet. Tehát kívülről kap olyan hatást, ami következtében változás állhat be az ember életében. Amikor Isten megszólít, azért teszi, hogy odaadjuk szívünket neki. Hogy elkötelezzük magunkat mellette. Erre nem neki, hanem nekünk van szükségünk. Így kerül helyére az ember élete, így jön rendbe, és kerül ismét helyes viszonyba Istennel. Ezért Isten mindig a szívünket célozza meg. A szívünket keresi. Nem valamit akar tőlünk, hanem minket akar, mert minket szeretne ismét boldogokká tenni. Sok ember gondolja úgy, hogy Istennek a munkám kell, az időm, a pénzem, pedig ezekből nekem is kevés van. Nem, Istennek a szívünk kell, és az is a mi érdekünkben, s ha a szívünk rendbe jött, hálából ott lesz a munkánk is, az időnk is, a pénzünk is, és már nem lesz teher ezeket is Isten rendelkezésére bocsátani. Sőt, minél jobban odaadjuk ezeket, annál inkább megtapasztaljuk, hogy Isten csodálatos módon megáldja, és jobban fogunk tudni sáfárkodni ezekkel.

Ma így hangzik felénk a felszólítás: **„adjátok oda szíveteket az Úrnak!** Ezt a döntést, hogy odaadom szívemet az Úrnak, nem elég egyszer az életben meghozni. Úgy tapasztalom, hogy ez naponkénti döntés. Egyszer

odaadtam, de a szívem nagy ellensége naponta azon munkálkodik, hogy elvonja szívemet Istentől, ezért nekünk naponta meg kell hoznunk azt a döntést, hogy ma is odaszánom szívemet az Úrnak, ma is a kezében akarom hagyni, ma is Ő irányítsa, vezesse. Csak Ő tudja megőrizni minden ártó hatástól. Azt kéri a zsoldáros: „Ne engedd, hogy szívem rosszra hajoljon, hogy bűnös dolgot műveljek a gonosztevőkkel együtt; finom falaatjaikból nem akarok enni.” Zsolt. 141,4. Ha nincs odaszántelve tudatosan a szívünk minden nap, könnyen elcsábíthatóvá válik. Salamonról olvassuk, hogy sok idegen nőt szeretett, és ő, aki felépítette az Úr templomát, feleségei kedvéért, a pogány isteneknek is épített templomokat. Így kezdődik ez mindig: valakinek a kedvéért mást teszek, mint amit az Úr mond. És jönnek az elhajlások. Kinek a kedvében járok? Kit szeretek jobban?

Az odaszánt szív néhány jellemzőjét nézzük meg itt. Egy nagy csokorra valót szedtem a Teljes Írásból, a teljesség igénye nélkül. Meglepően sok Ige szól az ember szívéről. Bizonyára nem véletlen ez. Igék alapján nézzük meg tehát, hogy mi jellemzi az odaszánt szívet. Közben vizsgáljuk a saját szívünket: hol van, milyen?

1. Az odaszánt szív osztatlan szív. Amikor odaszentelem szívemet az Úrnak, az azt jelenti, hogy minden mástól elvonom, ami ellenkezik Vele. Józsué erről beszél a népnek, amikor azt mondja: „Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteket az Úrnak, Izrael Istenének”. Isten és az „idegen istenek”, ami bármi lehet, nem férnek meg egymás mellett. Az odaszánás kizárólagosságot jelent. Csak Isten rendelkezésére áll. Amikor megkérdik Urunkat a parancsolatok felől, hogy melyik a legfontosabb minden parancsolat közül, Ő ezt mondja: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből.” Lk. 10, 27. A teljesség igénye szólal meg ebben a parancsolatban. Amikor a nép Istent sem akarta elhagyni, de a környező világ hatására idegen istenek előtt is meghajolt, szívbemarkolóan hangzik a prófétai szó: „Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek!” 1Kir. 18, 21.

„Szeresd az Urat teljes szívedből”. Így szereted? Szoktuk énekelni: „Teljesen a tied vagyok, Uram”. Így van? Legyen így, mert így lesz boldog, békés, kiegyensúlyozott az életünk.

2. Az odaszánt szív a másik embert, mint önmagát szerető szív. A nagy parancsolat így folytatódik: „és felebarátodat, mint magadat”. Az „és” arra utal, hogy ez úgy lehetséges, ha az első vonatkozása az Igének rendben van, ha szeretem Istent teljes szíveimből. Ha rendben van az Istennel való kapcsolat, rendben lesz a másik emberhez való viszonyulásom is családban, gyülekezetben, és minden emberi kapcsolatomban. Felebarát bármelyik embertársam lehet, akit Isten elém hoz, akinek az én segítségemre van szüksége.

Egyszer azt kellett írja Pál a korinthusiaknak: „nem a mi szívünkben van kevés hely számotokra, hanem a ti szívetekben van kevés hely számunkra. Viszonzásul pedig, mint gyermekeimhez szólok: tárjátok ki ti is szíveteket.” 2Kor. 6,12. Ezek a szavak azt sugallják, hogy nem volt zavartalan a kapcsolat az apostol és a gyülekezet, vagy a gyülekezet egy része között. Az apostolt vádaskodások érthették a gyülekezet iránti szeretete terén. Ezekre válaszol itt. Ők ott vannak az ő szívében. Az ő szívében van hely a korinthusiak számára, a vádaskodások viszont azt mutatják, hogy az ő szívükben nincs elég hely az apostol és munkatársai számára. Van hely a szívünkben a testvér számára? Elég hely van? Vizsgáljuk meg magunkat.

3. Az odaszánt szív az Úrra támaszkodik. Isten a bizodalma. Úgy mondja Dávid a zsoltárban: „Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.” Zsolt. 28,7. Dávidot az élete során sok minden érte. Volt része sokféle üldöztetésben, szomorúságban, volt félelmek és veszélyek között. Ezek között megtapasztalta, hogy az Úr, mint egy pajzs, úgy védte őt. Máskor meg várának, kösziklájának, oltalmának nevezi az Urat. Nagyon nehéz időkben fakad fel szívében a következő vallomás is: „Ha félek is, benned bízom! Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!” Zsolt. 56,4-5. Vannak félelmetes idők. Mit teszünk ilyenkor? Jó, az odaszánt szívű Dávid receptje: „Benned bízom!” Rád támaszkodom, Uram, te tudsz megtartani.

4. Az odaszánt szívű ember figyel Isten törvényére, akaratára. Dávid mondja ezt is: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítem, törvényed szívemben van.” Zsolt. 40,9. Neked miben telik kedved? Kedvedre van Isten akaratának teljesítése? Örömmel teszed, amit az Úr mond?

„Törvényed szívemben van”. Máshol azt olvassuk: „Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” Zsolt. 119,11. A szívünkbe zárt Ige megvéd a bűntől. Tartást és kitartást ad a bűnnel szemben. Figyelmeztet.

Máriáról olvassuk, hogy amit isteni kijelentésként hallott a gyermek Jézusról, megőrizte és forgatta szívében. Lk. 2, 19. Máskor meg azokról a szavakról van feljegyezve vele kapcsolatban, melyeket a 12 éves Jézustól hallott a jeruzsálemi templomban, hogy „mindezeket a szavakat megőrizte szívében”. Lk. 2, 51. Milyen igehallgató vagyok? Csak füllel, vagy szívvel is hallgatom? Oda van szánva a szívem minden csendességben, minden istentiszteleten, minden igei alkalmon arra, hogy meghallja az Igét, hogy az gyökeret verjen és gyümölcsöt teremjen?

5. Az odaszánt szív nem fuvalkodik fel. Nem néz, nem beszél, nem viselkedik gögösen. Az egyik zárókönyvben olvassuk: „Uram, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevés a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem.” Zsolt. 131,1. Jó így járni a menny

zarándokaiként, hogy nem fuvalkodik fel a szívem. A felfuvalkodott szívű ember árt magának is, meg másoknak is. Lenéz, megvet, megszól másokat, közben az ő szívében sincs békesség és öröm. Az alázatos szívű ember nem akarja csak azért is megmutatni. Nincs a bizonyítás kényszere alatt. Gyermeki bizalommal éli az életét. Olyan szép ennek a vallomásnak a folytatása: „Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízál, Izráel, az Úrban most és mindörökké”.

6. Az odaszentelt szívű ember kész Isten elé állni kivizsgálásra.

Nem elrejtőzik, hanem odaáll Isten elé és kéri: „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” Zsolt. 139,23-24. Nem mondja, hogy velem minden rendben van, hanem kéri az Úrtól: nézd meg Uram, rendben van minden? Szoktál így odaállni Isten elé? Ő a lappangó bűn-betegségeket is ki tudja mutatni.

7. Az odaszentelt szív örvendező szív. Istenben és Istennek örül.

Annak, hogy Istenben erre az életre is, meg az eljövendőre nézve is biztonságban van. Két zsoltárból hadd idézzek itt is. A zsoltárok hívő szívek imádságai, vallomásai. Az imádkozó szívébe engednek bepillantást. Azt olvassuk a 4. zsoltárban: „Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.” Mi ez a nagyobb öröm? Mi lehet nagyobb öröm a jólétnél? A biztonság és a megelégedettség! „Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy biztonságban élhessek!” Zsolt. 4, 7-8. Máshol meg az eljövendőre nézve olvassuk: „Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van. Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba. Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenalad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.” Zsolt. 16.

8. Az odaszentelt szív Istent dicsőíti. Kész Isten magasztalására.

„Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! Zsolt. 57,8. Kész a szívünk? Nem úgy van, hogy sokszor nem Isten magasztalása szólal meg nálunk, hanem valamilyen keserűség hangja, vagy zúgolódásé valami miatt? De ha nem jól mennek a dolgok, mit tegyünk? – kérdezhetnénk. Dávid, amikor ezt írja, hogy kész a szíve Isten magasztalására, éppen nem volt könnyű helyzetben. Saul elől menekült. Azzal kezdi az imádságot: „Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam... oroszlánok között fekszem...” De eljut ide: „Kész a szívem”. És átéli itt is Isten szabadítását.

9. Az odaszentelt szívű ember kész a bizonyágtételre. Pálról

tudjuk, hogy teljesen odaszánt életet élt. Komolyan vette, amit mondott, a kilátásban levő fogság és nyomorúság kapcsán: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyágot

tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” Csel. 20,24. Azt írja a római keresztyéneknek: „Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.” Róm. 1,15. Kész a szívem a bizonyoságtételre?

10. Az odaszentelt szívű ember szomorú az elveszettek miatt. Amikor Pál népe fiainak keményszívűségére gondol, azt írja: „nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet” Róm. 9,2. Fáj az elveszettek keménysége? Hordozzuk őket még inkább Isten előtt.

11. Az odaszentelt szívű embernek van vigasztalása. Úgy olvassuk a zoltárban: „Ha megtelik szívem aggodalommal”. Mi van ilyenkor? Depressziósak leszünk? A mai ember lehet, mert nem Istenre néz. De a zoltáros, aki Istenre néz, azt mondja: „vigasztalásod felüdíti lelkemet” Zsolt. 94,19. „Ha megtelik szívem aggodalommal vigasztalásod felüdíti lelkemet”. Istennél kész a vigasztalás. Nézzek Rá!

12. Az odaszánt szívű ember az Úr ügyéért áldozatot vállaló ember. A pusztai vándorlás idején hangzik el: „Gyűjtsetek felajánlást magatok között az Úrnak! Mindenki, akit a szíve arra indít, hozzon felajánlást az Úrnak: aranyat, ezüstöt és rezet” 2Móz. 35,5. Mi a válasz erre a felhívásra? „Azután eljött mindenki, akit a szíve indított, akit a lelke hajtott, és elhozta az Úrnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz.” 2Móz. 35,21.

Az Újszövetségben is olvasunk ilyenről. Amikor Pál a jeruzsálemi testvérek szükségleteire hirdet gyűjtést, ő is a szívre mutat: „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.” 2Kor. 9,7-8.

Ezeket mondja az Ige az odaszánt szívről. Ilyen-e a szívünk? Kérjük, hogy ilyen lehessen.

Ma így szól hozzánk Isten Igéje: „Adjátok oda szívetekeket az Úrnak!” Legyen válaszuk: „Itt van szívem, neked adom, Uram”. Ámen.

IV. Az odaszánt száj

„Bölcsen beszél az igaznak a szája, és a nyelve igazat mond.”

Zsolt. 37,30

A fülünk és szemünk kapu, melyeken keresztül információk érkeznek szívünkbe. Ezek ott feldolgozásra kerülnek. A szánk is kapu. „Nagyszájú” emberekre szokták mondani: „Akkora szája van, mint egy kapu”. A szánk kijáratu kapu. A szívünk kijáratu kapuja. „Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” Lk. 6, 45. „Ami kijön a szájból, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert.” Mt. 15,18. Mi jön ki a szájból? A te szádból milyen beszéd szokott kijönni? Ami kijön, az arról árulkodik, hogy kik vagyunk, és milyenek vagyunk belül. „A te beszéded is elárul téged” Mt 26, 73.

Vannak emberek, akik nagyon büszkék arra, hogy általában megmondják, ami a szívükön van. Jelmondatuk: „Ami a szívemen, az a számon”. Ha rosszat szól a száj, ha sért, ha bánt, akkor kérdés: Miért az van a szíveden? Miért nem harcolsz a benned levő rosszal szemben? Miért nem kéred Isten megtisztító erejét?

A másik kérdés: Mindig meg kell mondani, ami a szívemen van? Dávid mondja a zsoltárban: „Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; *ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon.*” Zsolt. 17,3 (Károli). Jó ez? Annyiban jobb, mintha kijött volna, hogy a gondolatot oda lehet vinni Isten elé bűnbánatban. Ha valakiről valami rosszat gondoltam, azt jobb csírájában elpusztítani. Míg csak gondolat, addig nem okoz fájdalmat a másinak. Addig csak nekem kell rendeznem az Úrral. Mert ugye, a gondolat is lehet bűn. „Egymás ellen még szívetekben se gondoljatok gonoszt.” Zak.7, 10. De ha már ki is mondtam, azzal sebeztem, fájdalmat okoztam, esetleg lejárató hadjáratot indítottam el a másik ellen.

A beszéd hatalom. Lehet vele nagy pusztításokat végezni, de lehet vele építeni is. „Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi.” Péld. 18,21. Jakab apostol képeket használ a beszéd hatalmának érzékeltetésére. A nyelvünk egy kicsinyke testrészt a tagjaink között, mégis hatalmas dolgokra képes, akár egy zablá a ló szájában, vagy egy kormányrúd a hajótestben. Vagy olyan, mint a tűz. Egy parányi tűz, egy eldobott égő gyufaszál, vagy cigarettavég egy egész erdőt képes lángba borítani. Ugyanígy egy odadobott, vagy egy szándékosan odacímzett szó is.

De lehet a nyelv, a beszéd jó értelemben is tűz, ha a Szentlélek használja. Péter Szentlélektől meggyújtott beszéde háromezer embert hozott tűzbe egy igehirdetés alkalmával. Meggyúltak életek, és égtek az Úrért.

A szánkat is oda kell szentelni Istennek. Erre több helyen felszólít és figyelmeztet bennünket az Ige. Először arról legyen szó itt, hogy minek nem adhatunk helyet keresztyénekként a beszédünkben, majd azt nézzük meg, hogy milyen az odaszentelt száj, a megszentelt beszéd.

I.

Minek nem adhatunk helyet keresztyénekként a beszédünkben? Pál apostol az efézusi és a kolossei levélben foglalkozik ezzel a kérdéssel. Mindkét helyen az ember levetése, halálba adása és az új ember felöltése, az új életben való járás vonatkozásában ad figyelmeztetést a beszédünkre nézve is. Így hangzik ott a figyelmeztetés: „Most azonban vessétek el magatoktól mindezt” (Kol. 3, 8). Mit?

1. „Az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet”. Az efézusi levélben ezt olvassuk: „Semmiféle bomlasztó (rothadt) beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják” Ef. 4, 29. Milyen beszéd szokta elhagyni a száját?

Istenkáromlás. Az istenkáromlásnak fordított szó (blaszfémia), itt azt jelenti, hogy gonosz beszélünk másokról, különösen a hátuk mögött, és így romboljuk, és tönkre tesszük jó hírüket. Itt tehát a sértő nyelvről, a rágalalmazásról van szó. Vigyáznunk kell, hogy senkit se rágalmazzunk háta mögött. A hívő ember ne keveredjen bele olyan beszélgetésbe, ahol másokat járatnak le. Sőt inkább figyelmeztessen ennek helytelen voltára. Hát mögött semmit, ami sértő, bántó. Ha valakivel gondunk van, azt szemben kell elintézni.

A keresztyén ember szájából nem hangozhat gyalázatos beszéd sem. Rothadt beszéd. Ami rothad, az bűdös. Kellemetlen. Annak rossz a közelében lenni. Onnan menekül az ember. Van ilyen beszéd. A hívő szájában nem lehet. Még akkor sem, ha felbosszantanak, ha kiborítanak. Az ilyen beszéd megszorítja Isten Szentlelkét, és fájdalmat okoz, sebeket ejt az emberen.

Még csak azt sem mondhatjuk, hogy de velünk is így beszéltek. A keresztyéni magatartás nem az, hogy rosszal fizetek a rosszért, hanem az, hogy a „gonoszt jóval győzd meg”. Pál írja az 1Kor. 4, 12-13-ban: „Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk”. Ez a keresztyéni magatartás. Egészen Jézus nyomdokaiban jár. Urunkról olvassuk: „Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítélt” 1Pét. 2, 22. Úgy kezdődik az Ige, hogy: „Erre hívatatok el... hogy az Ő nyomdokait kövessétek!”

2. „Minden kiabálás is legyen távol tőletek”. Mikor szoktunk kiabálni? Ha idegesek vagyunk. Ezért a teljes Ige így hangzik: „Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek,

minden gonoszsággal együtt” Ef. 4, 31. Isten hívó népe éljen csendes életet otthonában is, munkahelyén is, és mindenféle emberi kapcsolatában. Jézusról olvassuk a próféciaiban: „Nem kiált és nem lármáz, nem hallatja hangját az utcán”. Ézs. 42.

Ha lennének sérelmeink, azokat is lehet keresztyénekhez méltóan rendezni. És lehet csendben elhordozni, és rábízni arra, aki igazságosan ítél. Szoktál-e kiabálni? Itt az igei feddés és figyelmeztetés. Nem utána kell bánkódní, ahogy az általában történni szokott velünk, hanem előtte leborulni. És aki leborul, az nem borul ki. Csak az szokott kiborulni, aki nem tud leborulni.

3. „Szóba se kerüljön közöttetek ostoba beszéd, vagy kétértelműség, ami nem illik, hanem inkább a hálaadás” Ef. 5, 4. Itt a trágár viccekről és az illetlen tréfálközásról van szó. Tele vannak ilyenekkel az újságok. Ne szórakozzon és ne szórakoztasson ezekkel a hívő ember. Az egészséges humort nem tiltja az ige, de az egyértelműen kétértelmű dolgoktól óv.

4. Legyen távol a hazugság. „Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztetek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztetek az új embert” Kol. 3, 9. „Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak” Ef. 4, 25. Az igazság elferdítése hazugság. A hívő mondjon igazat. A hazugság megszorítja Isten Szentlelkét, és hiteltelenné teszi az embert.

Ezekről legyen mentes a mi beszédünk.

II.

Milyen legyen? Milyen beszédet mond az odaszentelt száj? Úgy olvastuk alapigénkben: „Bölcsen beszél az igaznak a szája, és a nyelve igazat mond.” Hogyan nyilvánul meg ez a bölcs beszéd az igazak, a megigazított hívők életében?

1. Az odaszentelt száj Isten dicséretével van tele. Olyan jó ilyeneket olvasni a zsoltárokbán: „Szám dicséreteddel van tele, dicsőítelek minden nap” Zsolt 71, 8. A te szád mivel van tele? Vannak emberek, akik folyton panaszkodnak. Panaszal van tele a szájuk. Másoknak irigységgel, rosszindulattal, rágalommal, pletykával. Amivel tele van, az jön ki belőle. Azt hallják az emberek. Mit hallottak tőled a héten? Mit hallanak általában? Az Isten dicsérete az nem csak éneket jelent. Lehet, hogy valakinek nincs jó énekhangja. Az nem dicsérheti Istent? De! Úgy mondja a zsoltár kicsit később: „Igazságodról beszél a szám és szabadító tetteidről minden nap, bár nem tudom felsorolni őket. Az Úrnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem.” Zsolt. 71,15-16. Ha Isten szabadító tetteiről beszélünk – az Isten dicsérete. Szoktál Isten szabadító tetteiről beszélni? Bizonyoságot tenni?

Ez a 71. zsoltár idős ember könyörgése. Az élet alkonyán azt mondja: „Istenem, te tanítóttal ifjú korom óta, mindmáig hirdetem

csodáidat”. Egy ember, aki egy életen át Isten szabadításáról beszélt. Fiatalon is, idős korban is. Nagyon kedves az idős Annának, Fánuel leányának a képe az evangéliumban. Azt olvassuk róla, hogy már nagyon öreg volt, csak özvegységben 84 évet élt. A gyermek Jézus bemutatásánál „ő is odaáll, halát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását” Lk. 2, 38. Isten dicséretével volt tele...

2. Az odaszentelt száj Isten dicséretével mások üdvösségének munkálásában is foglaltos. Azon munkálkodik, úgy szól, hogy emberek figyelmét üdvösségünk forrására, Jézusra irányítsa. Isten a beszédünket akarja felhasználni arra, hogy emberek üdvözüljenek. Mert „a hit hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.” Róm. 10, 17. Mi pedig arra kaptunk megbízatást, hogy mondjuk Krisztus beszédét, hogy tegyünk bizonyosságot az Ő szabadításáról.

3. Az odaszentelt száj tud gyógyító beszédet szólni. „Van, akinek a fecsegése olyan, mint a tördöfés, a bölcsék nyelve pedig gyógyít.” Péld. 12,18. Nagyon sok szív vérzik a fecsegő nyelvek miatt. Szóljunk gyógyító beszédet. Isten Igéje a gyógyír. Mondjuk ezt a vérző szíveknek. Jézus nyomdokaiban járunk, ha így teszünk. Ő azért jött, hogy bekötözze a megtört szívűeket. Ézs. 61, 1.

4. Az odaszentelt száj erősíti a megfáradtakat. Sokféleképpen elgyengülhetünk, megfáradhatunk. Nem csak testileg van szükségünk erősítésre, hanem lelkileg is. Egy kedves szón, egy drága igei biztatáson keresztül új erőt nyerhetünk. Úgy énekeljük: „Egy meleg biztatás, egy szerető szív: S elszakadt húrja ismét daloland” (Hall. 130.)

Ézsaiásnál olvassuk: „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel” Ézs. 50,4. Végezzük ezt a nemes szolgálatot.

Hogy működik ez a gyakorlatban? Dávid történetében van egy eset, ami ezt szépen mutatja. Dávid kénytelen elmenekülni Saul udvarából, mert az az életére tör. Jónátán, Dávid barátja, Saul fia, elment hozzá „az erdőségbe, és erősítette az Istenbe vetett bizalmát.” Hogyan erősítette? „Így szólt hozzá: Ne félj, nem ér utol apámnak, Saulnak a keze! Te leszel Izráel királya, én pedig a második ember leszek melletted” 1Sám. 23,16-17. Jónátán Isten ígéreteire irányítja Dávid csüggedt szívét. Ezzel Dávid megerősödik.

Pál apostolról olvassuk, hogy munkatársaival végigjárja a gyülekezeteket és „erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába”. Csel. 14,22

5. Az odaszentelt száj szeretetre tanít. A derék asszonyról van leírva ez: „Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít.” Péld. 31,26. Arról ad tanítást a rábizottaknak, hogy hogyan szeressenek. Hogyan szeressék Istent és a másik embert. Egy szeretetlen világban ez nagyon

figyelemre méltó. Az övéit nem arra oktatja, hogy hogyan bosszulják meg a rajtuk esett sérelmeket, hogyan jussanak előbbre akár mások kárán is, hanem arra, hogy hogyan győzzék meg a gonoszt jóval.

6. Az odaszentelt szájból kedves beszéd árad. A 45. zsoltár a Messiás Királyra mutat előre. Ezt olvassuk Róla: „Legszebb vagy az emberek közt, kedves szavak áradnak ajkadról, meg is áld Isten örökre!” Zsolt. 45,3. Kedves szavak. Urunk ajkáról ezeket halljuk. Az Ő követésében felénk is ez hangzik: „Beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.” Kol. 4,6. A kedves beszédet szívesen meghallgatják az emberek. Milyen beszéd árad a te ajkaidról? Az Ige azt mondja „mindenkor”. Akkor is, amikor megsértenek, bántanak. Már idéztük, de még egyszer figyeljünk rá: „amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk” I Kor. 4,13.

„Szánjátok oda magatokat az Istennek!” Legyen a szánk Isten szolgálatában, szóljon mindig az Ő dicsőségére és emberek épülésére. Ámen.

V. Az odaszánt lábak

„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán. Kiirtja a harci kocsit Efraimból és a lovat Jeruzsálemből. Kivész a harci íj is, mert békét hirdet a népeknek. Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig.” Zak. 9, 9-10.

„Te azért járj a jók útján, és ügyelj az igazak ösvényeire!” Péld. 2,20
„Hiszen erre hívatatok el... hogy az Ő nyomdokait kövessétek”. 1Pét

Amikor megkezdjük ezt a sorozatot az odaszánt tagjainkról, úgy gondoltam, hogy az ünnepek kapcsán szüneteltetjük majd, hogy az ünnepek megfelelő üzeneteket vehessünk. Aztán ahogy gondolkodtam, és elcsendesedtem a soron következő részek felett, azt láttam, hogy nem kell abbahagynunk az ünnephez illő üzenetek miatt a sorozatot, mert azok a tagjaink, melyek most következnek, ilyen jellegű üzeneteket is hordoznak.

Ma az odaszánt lábáról lesz szó, nagypénteken pedig az odaszánt kezekről.

Hogy jönnek az odaszánt lábak a virágvasárnapi eseményekhez? Hát úgy, ahogy azt Zakariásnál a próféciában, és Máténál a beteljesedésben olvastuk. Jézusról mondja az Ige: „Íme, Királyod jön hozzád!” Jézus jön. Jött akkor, ott virágvasárnap, jött ezt megelőzően a mennyből a földre, s azt látjuk az evangéliumokban, hogy Jézus állandóan mozgásban van. Az, ahogyan Ő járt, valóban megszentelt volt. Minden lépése, minden mozdulata. Ő nem tért le se jobbra, se balra az Ige útjáról.

Úgy olvastuk egyik alapigénkben: „Te azért járj a jók útján, és ügyelj az igazak ösvényeire!” Milyen a jók és igazak útja? Jézus mutatta meg a maga tökéletességében. A másik alapigénk szerint pedig „erre hívatatok el, hogy az Ő nyomdokait kövessétek.” Éppen ezért, mint az Ő királyságának polgárai, nézzük meg, hogy jött és járt a mi Királyunk ezen a földön. Lássuk meg az Ő példáján, hogy mit jelent odaszánt lábakkal járnunk, élni. Kérjünk erőt és kegyelmet tőle, hogy mi is így járhassunk. Ő nem csak példa, de erőforrás is ehhez a mi számunkra.

1. Az első, amit a mi Királyunkról olvasunk: **Igaz és diadalmas**. Így jött a mi királyunk. Így olvastuk ezt: „Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas”. Az igazságban diadalmas. Őbenne, sem szavaiban, sem cselekedeteiben nem volt semmi hamisság. Még a kivégzést vezető római százados is elismeri a szenvedő Jézus viselkedését látva: „Ez az ember valóban igaz volt”, „Isten Fia volt”.

Nem volt részrehajló, megvásárolható. Éppen ez zavart sokakat, ezért jönnek és kísértik őt az adózás kérdése kapcsán: „Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és az Isten útját az igazsághoz ragaszkodva tanítod, és hogy nem tartasz senkitől, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét. Mondd meg tehát nekünk, mi a véleményed: szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy

nem?” Mt. 22,16-17. És Jézus valóban személyválogatás nélkül felel, igazságosan: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.”

Igaz. Azt is jelenti, hogy egy lépéséhez sem kapcsolódott semmilyen bűn. Neki soha nem kellett félnie attól, hogy észreveszik. Hogy éppen olyan valakivel fog találkozni, akivel most és itt nem lenne jó. Nyíltan és egyenesen járt.

Ha oda vannak szentelve lábaink, nem fognak olyan utakra vinni, amelyeket aztán szégyellünk és magyarázkodni kell, hogy miért és hogyan kerültünk oda, mit kerestünk ott.

Jézus igaz volt minden lépésében. Igaz és diadalmas. Járjunk az Ő nyomdokaiban. Az Ő igazságában. Úgy énekeljük: „Véredbe rejtve én tiszta s igaz vagyok” (79.Hall.) A hívő ember Krisztus vére által megigazított ember. Bűnbocsánatot nyert ember. Lássék ez meg a járásunkon is, ahogyan az emberek között forgolódunk, ahogyan véleményt alkotunk, döntéseket hozunk.

2. Azt mondja az Ige, hogy **Ő alázatosan, szelíden járt**. „Királyod érkezik hozzád, aki alázatos”. „Íme, Királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve”.

Jézus alázatos volt. Mit jelent az alázat? Ilyeneket: nem fölényeskedő, nem gögös, nem dicsekvő, nem hatalmaskodó, őszinte, tud lemondani valamiről mások érdekében, tud szolgálni. Ezt tette Jézus. Az egész élete szolgálat volt értünk és nekünk. Milyen alázatos, amikor megmossa tanítványainak a lábát. Nem az ő feladata lett volna. Szolgai munka volt. Ő, az Úr és a Mester szolgál (Ján. 13). Ő tudott megalázkodni, mert természeténél fogva alázatos volt. Ennek a természetnek lehetünk mi részeseivé az ő kegyelme és ereje által. Jézus azt mondta: ”Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok” Mt. 11, 29. Ez a keresztyén embernek is jellemzője kell, hogy legyen. A Krisztus alázatát hordozhatjuk magunkban. Hordozzuk-e? Látják-e rajtunk ezt azok az emberek, akik között élünk, forgolódunk, akikhez megyünk? Alázatosan és szelíden járunk-e ebben a világban?

Vannak, akik másként járnak. A természeti ember másként jár: gögösen, lenézően, csak saját érdekeit keresve. Nekünk azt mondja az Ige: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” Fil. 2, 5-8. Az alázatosságnak ez az útja a dicsőségbe vezetett: „ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya

Isten dicsőségére.” Fil. 2, 9-11. „Aki tisztességet akar, előbb legyen alázatos!” Péld. 15,33.

3. Azt is olvassuk a bevonulás történetében, hogy **Ő az Úr nevében jött.** „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében!” Valakinek a nevében menni, cselekedni, azt jelenti, hogy az illetőt képviselem. Nem a magam akaratát valósítom meg. Mindenben a küldő akaratát teszem. Nem mondhatok, és nem tehetek mást, mint amivel megbíztak. Hogy látjuk ezt Jézusnál? Azt mondja az egyik helyen: „nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem.” Jn. 6,38.

Azt mondja az Úr Jézus: „Én az Atyám nevében jöttem” Jn. 5,43. Szomorúan kellett kijelentenie a folytatásban: „mégsem fogadtatok be; ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”. Ilyet ma is megtapasztal az, aki az Úr nevében jár. Nem kell a bizonyágtétele, nem kívánatos a jelenléte. De ahol mégis, ott csodák történnek. Ott megváltozhatnak életek éppen az elhangzó bizonyágtételen keresztül. Úgy mondta Urunk: „Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.” Lk. 10,16. Viszont, akik befogadják Krisztust, akiről a bizonyágtétel szól, azok új életet nyernek és Isten fiaivá lesznek.

Szoktál-e az Úr nevében menni egy rokonhoz, egy beteghez, a munkatárshoz? Milyen jó lenne így jelen lenni ebben a világban.

4. Az is meg van írva, hogy **Ő békét hozóan jött.** „Kiirtja a harci kocsit... kivész a harci íj is, mert békét hirdet a népeknek”. Sokféle harcunk van a gyerekszobától a családi fészken át a munkahelyig. Harcol az ember mindenért és mindenkivel és mindenütt. Sokszor megengedhetetlen eszközökkel és szavakkal is. Ő megszünteti ezeket és adja az Ő békességét. „Békét hirdet a népeknek”. A Király a békesség fejedelme. Általa lehet békességünk Istennel és egymással. „Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelené tette, hogy békességet szerezze, a kettőt egy új emberré teremte önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában, és *eljött*, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.” Ef. 2, 14-18.

„Eljött és békességet hirdetett...” Mikor és hogyan történt ez? Feltámadása estéjén megjelent a tanítványoknak. Így mondja az Ige: „Eljött Jézus, megállt középen és így szólt hozzájuk: Békesség nektek!”. Ján 20, 19. És *eljött* a Szentlélek által, s az apostolokon és a keresztyének egymást követő nemzedékein keresztül meghirdeti a megszerzett békességet. Így tesz erről bizonyágot az apostol: „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a

világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés ígését. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” 2Kor. 5, 19-20. Végezzük ezt a szolgálatot mi is! Hirdessük a békesség, a megbékélés evangéliumát! Menjünk így emberekhez!

Bizonyára meglepődnének emberek, ha azt mondanánk nekik, hogy béküljenek meg Istennel. Azt válaszolnák sokan, hogy ők nincsenek haragban Istennel. Már is a bizonyágtétel lehetősége adódik, mert elmondhatjuk, hogy aki nem adta át életét Istennek, az még Isten haragja alatt van, de innen ki lehet jönni, és békejobbot nyújtani annak az Istennek, aki Jézusban ezt már megtette felénk.

Azt olvassuk Ézsaiásnál: „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Ézs. 52,7. Szeretnél szép lábakat? „Légy örömondó békekövet!” Járj az evangélium jó hírével ebben a világban!

5. A bevonuláskor Jézus **első útja a templomba vitt**. Lábai oda mentek, ahol összegyűlt Izrael népe Istent imádni. Megtisztította azt, hogy betöltse rendeltetését. Akkor ezt nem nézték jó szemmel a nép vezetői...

Az újszövetségben Isten temploma Krisztus népe. „Mert mi az élő Isten temploma vagyunk?” 2Kor. 6, 16. Milyen jó és áldott dolog, ha egy Ige által megtisztított közösségnek lehetünk a tagjai. Becsüljük meg a gyülekezet közösségét, Isten lelki templomát, és legyen fontos, hogy amikor együtt van Isten népe, mindig arra tartson a lábunk.

6. Máshol azt olvassuk az evangéliumban, hogy Jézus **szertejárt és jót tett**. Nyomában emberek gyógyultak meg. Jutottak üdvösségre...

Péter apostol így tesz erről bizonyrágot Kornéliusz házában: „A názáreti Jézust felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, akik az ördög igájában vergődtek, mert az Isten volt vele.” Csel. 10,38. Az Ige által ma is gyógyulnak meg emberi életek, tisztulnak és szabadulnak meg megkötözött szívek.

Menni és jót tenni – ez küldetés. Segítségére lenni a másoknak egy jó szóval, egy kedves simogatással, a másik meghallgatásával. Olykor nem is kell messzire menni, mert talán a közelünkben van az, akinek a mi segítségünkre van szüksége. Csak egy lépésnyire van hozzánk. Készek vagyunk-e megtenni felé ezt a lépést? Vagy fáradságra, elfoglaltságra, időhiányra hivatkozunk? „Te azért járj a jók útján!” Járj Jézus lábnyomában!

„Íme, Királyod jön hozzád!” Így jött hozzánk, így élt közöttünk, így tanított járnunk és így ad ehhez erőt és kegyelmet is, ha kérjük, ha rá hagyatkozunk. Jó és áldott dolog lenne úgy vallani, ahogyan Jób tette: „Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla.” Jób. 23,11. Segítsen Isten, hogy így legyen. Ámen.

VI. Az odaszánt kezek

„...átlyukasztották kezemet, lábamat” Zsolt. 22, 17

A 22. zsoltár egy messiási zsoltár. Jézus szenvedésére mutat előre, azt írja le. Maga Jézus is idéz a keresztfájdalmi között ebből a zsoltárból. Ez a kiáltás: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el!” – innen való. A kereszttel melletten elmenők ajkán is a zsoltár üzenete kap hangot, amikor azt mondják: „Bízott az Istenben: szabadítsa meg most, ha akarja; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok” Mt. 27, 43. Ők ezt gúnynak szánták, s nem gondolták meg, hogy ezzel is a prófécia igazolódik (8-9.v.). Mint ahogy a katonák viselkedésében is, akik meg akaraton és tudtukon kívül ennek a versnek szereztek érvényt: „Megosztoznak ruháimon, köntösömmre sorsot vetnek” (19.v.). Jézus kereszthalálában is minden úgy teljesedett be, ahogy meg volt írva róla. Erre hivatkozik a feltámadott Úr is az emmausi két tanítványnak, amikor azt mondja: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” S magyarázza nekik mindazt, ami róla megíratott Mózesnél és a prófétáknál. Minden úgy történt.

Az is úgy történt, amit a 17. versben olvastunk: „átlyukasztották kezemet, lábamat”. Az Úr átszegett kezeire figyelve az odaszánt kezekről beszéljünk most. Azok a kezek odaszánt kezek voltak. Mindig azt tették és úgy tették, ami és ahogyan az Atya előtt kedves volt. Ezeket a kezeket nézzük most és ezek kapcsán értsük meg, hogy milyenek az odaszánt kezek, mit jelent kezeinket odaszántolni Isten szolgálatára.

1. Imádkozó kezek. Kezdjük azzal, hogy Jézus kezei oda voltak szántva az imádkozásra. Imádkozó kezek voltak. Urunkat gyakran látjuk imádkozni az evangéliumokban. Ott van késő este és kora hajnalban imádságban az Atya előtt. Imádkozik az ötezer megvendéglése előtt, Lázár feltámasztása előtt és sorolhatnánk még...

Az ószövetségi ember, –Jézus ennek a kornak a fiaként jött el emberi testben–, felemelt kezekkel imádkozott. A zsoltárban is úgy szól a buzdítás: „Áldjátok az Urat mindnyájan ti, akik az ÚR szolgálói vagytok, akik az ÚR házában álltok éjjelente! Emeljétek föl kezeteket a szentély felé, és áldjátok az Urat!” Zsolt. 134,1-2. „Jusson eléd imádságom, mint illatáldozat, imára emelt kezem, mint esti áldozat!” Zsolt. 141,2.

Az odaszánt kezek imádságra felemelt kezek. Mózes felemelt kezekkel harcolt Izrael fiaiért a pusztában. Nem volt egyedül. Áron és Húr segítették. Akár imaközösségnek is nevezhetjük. Együtt állnak Isten előtt felemelt kezekkel. Az odaszánt kezek magános és közösségi imádságra odaszánt kezek.

Pál apostol a férfiakat szólítja meg így, de mindnyájunkra vonatkozik: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta

kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.” 1Tim. 2,8. Csak így lehet kedves Isten előtt minden imádság, ha a kezek és szívek megtisztultak Krisztus vérében. Amikor Isten népe úgy gondolta, hogy a maga útját járva, hamisságban élve is kedves lehet imádsága Isten előtt, akkor az Úr azt mondta nekik a prófétán keresztül: „Ha felém nyújtjátok kezeteiket, eltakarom szemem előletek; bármennyit is imádkoztok, én nem hallgatom meg: vér tapad a kezetekhez!” Ézs. 1,15. És elmondja nekik, hogy mit tegyenek, hogyan változtassanak életükön, magatartásukon, hogy meghallgathatóak legyenek.

Imádkozó kezek. Szüntelen és mindenütt. Nézzünk most a keresztre. Az átszegett kezekkel is az Atya felé fordul, és első szava, megszólalása a keresztfájdalmi között ez: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”

2. Az odaszánt kezek jótévő kezek. Az odaszánt kezű ember azt keresi, hogy hol segíthet, hol tehet valamit a másikért, ami Isten dicsőségére van. Sebeket kötöz, és nem sebeket ejt. Simogat, és nem üt. Ott is cselekszik, ahonnan mások iszonyodva elfordulnak.

Nézzük Jézust. Hallottuk az odaszentelt lábak kapcsán, s ez a kezekre is vonatkozik, hogy Jézus szertejárt és jót tett. Enni ad az éhezőknek. Megvendégel egyszer ötezret másszor négyezret. Miből? Abból, amit a kezére bocsátanak készségesen. Egyik alaklommal egy kisfiú öt kenyérből és két halából. Miből segíthetek? Abból, amit odatettem az Úr kezébe, s onnan vehetem ismét és adhatom tovább.

Másszor Jézus kezei leprást gyógyítanak. Mt. 8, 3. A lepra tisztátalanságnak számított. Fertőző is volt. Mindenki távol tartotta magát tőle. Jézus nem félt megérinteni. Lehet ott is segíteni, ahol nem szalonképes dolgokkal találkozunk. El lehet végezni olyan szolgálatot is, amit esetleg rangunkon alulinak tartunk. Alázat kell hozzá. Amikor még kezdődtek az ifjúsági táborok Kárpátalján, volt valaki, aki lelki munkásnak jött, és azzal kezdte a szolgálatát, hogy az illemhelyeket végigtakarította. Nem eurós helyiségek voltak ezek még akkor. Ő ott is szolgált, ahonnan mások szívesen kihúzták kezüket.

Máskor Jézus érintése szemeket nyit. Mt. 9, 29. Lehet, hogy egy szolgáló érintés kell, és megnyílnak szemek, meglátni Isten hatalmát, szeretetét. Vagy felszáradnak könnyek egy kedves érintéstől.

Máskor Jézus érintése füleket és nyelveket old. Ilyen is van. A süket és néma ember bezárkózott ember. Lelkileg is. Egy kedves érintés, őszinte közeledés, és kész meghallgatni és kész megnyílni és beszélni. Ő, mennyi minden elérhető a szolgáló kezekkel.

Jézus kezei nekünk is gyógyulást hoztak. Azok az átszegett kezek. Azt mondja a prófécia: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg”. Ézs. 53,5. Péter apostol így tesz erről

bizonyoságot: „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.” 1Pt. 2,24-25.

Olvasunk jótévő tanítványi kezeiről is, amelyek oda voltak szentelve az Úrnak. Barnabásról jegyzi fel az Írás, hogy földje volt, eladta, és az árát elhozta az apostoloknak, hogy fordítsák a testvérek szükségére. A neve azt jelenti: Vigasztalás fia. Ó, hány embert megvizsgált ezzel a hitből fakadó jótétellel. Joppében volt egy nőtanítvány: Dorkász. „Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát.” Csel. 9, 36. Ruhákat, ingeket készített a rászorulóknak. Így szolgált.

Azt írja az apostol a gyülekezet tagjainak, hogy úgy dolgozzanak, hogy a saját kezük munkája után szerzett javakból tudjanak adni a szűkölködőknek. Ef. 4,28. Szolgáljunk mások felé azokból a javakból, amiket Istentől kaptunk.

3. Az odaszentelt kezek **félelmet oszlató kezek**. A megdicsőülés hegyén, amikor a tanítványok Jézus elváltóságának voltak a tanúi és isteni hangot is hallottak, „nagy félelem fogta el őket”. Mt. 17, 6. Akkor Jézus hozzájuk lépett és megérintette őket, s félelmük elmúlt.

Sokféle félelemmel küszködünk. Életünk során sokszor elfog a félelem. Egy érintés, egy kedves ölelés, biztatást jelent. Ismerős, amikor a gyerek fél és odabújik szüleihez, vagy a házastárs számára biztatás a másik fél közelsége. Nem vagyok egyedül, nem egyedül kell megoldanom a problémát. Az Úr segítsége, biztatása sokszor egy ilyen szerető érintésen keresztül érkezik. Legyek így is eszköz az Ő kezében.

Ez a világ tele van félelmet keltő kezekkel. A mienk legyen félelmet oszlató. Legyen a Jézus kezében. Munkálja az életet.

4. Az odaszentelt kezek **áldást adó kezek**. Urunk így távozott ebből a földi létből a dicsőségbe, áldást hagyóan. Úgy olvassuk a mennybemenetel történetében: „Ezután kivette őket Betánia közelébe, felemelte a kezét, és megáldotta őket. Áldás közben eltávozott tőlük, és fölvitetett a mennybe.” Lk 24,50-51. Az Ószövetségben többször olvasunk olyat, hogy az eltávozó megáldja övéit. Áldásra emeli fel kezeit. Ez az apák tiszte volt. Jézus, mint övéinek Feje, áldást mond, áldást hagy. Van-e áldásunk Istentől az utánunk következők számára? Ha egyszer távozunk ebből az életből, mit hagyunk? Csak földi javakat, vagy igei áldásokat? Jákóbról olvassuk, hogy mindegyik fiát a ráillő áldással áldotta meg. Ezeket nem ő találta ki. Az Úrtól vette. Ezekben voltak kemény hangzású üzenetek is, de azt mondta, amit mondania kellett. Lesz-e áldásod? Van-e áldásod?

5. Az odaszentelt kezek **lehetnek meg nem becsült kezek**. Látjuk Jézus életében. Ezeket a kezeket nem becsülték meg. Nem értékelték. Bizonyára nem azok, akik személyesen tapasztalták életükön ezeknek a kezeknek áldott érintését, de azok közül sokan egytértettek ezzel, akik

látták csodáit, kezének munkáját. Ezek előtt nyilvánvalók voltak, mégis azt kiáltották: „Feszítsd meg!”. Igaz, hogy a római katonák verték a szögeket, de a nép gonosz indulata nem menthető. Péter apostol a pütkösdí igehirdetésében szól erről: „Azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek”. Csel. 2,23. Bár Isten örök tanácsvezése volt ez, de az emberi gonoszság, hűtlenség ezzel nem menthető. Ez bűnükül van felróva, mert gonosz szívük szándékát követték, amikor megfeszítését szorgalmazták az Úrnak.

Jézus tudta, hogy ez fog történni. Tudta, hogy mi vár rá. Mégis tette azt, ami rá bízott. Az emberi hűtlenség nem akadályozta abban, hogy jót tegyen. Tanította és élte: „Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket”. Lk. 6,27.

Az odaszentelt kezeket nem tarthatja vissza a jó cselekvésétől mások hűtlensége, rosszindulata. Az odaszentelt kezű ember nem mondja, hogy ezekért a kisujjamat sem érdemes megmozdítani, nem mondja, hogy kár volt. Tette és teszi feladatát, mert nem emberekre néz, hanem az őt megbízó Istenre. Ha emberekre nézünk, talán így szólunk, ahogy egy másik messiási próféciában olvassuk: „Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.” Ézs. 49,4. Nem érte meg. Nem köszönik meg, hálátlanok... De ha tovább nézünk, ha feljebb nézünk, és miért ne tennék ezt, akkor így szólunk: „De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.”

Éljünk odaszentelt kezekkel. Ez van Isten dicsőségére, így tudunk Isten szerint jót tenni másoknak, s ha úgy éreznénk, hogy nem becsülik meg az emberek, ne feledjük: Munkám jutalma Istenemnél van. Ámen.

Tartalomjegyzék

I. Az odaszánt fül.....	3. old.
II. Az odaszánt szemek.....	7. old
III. Az odaszánt szív.....	11. old
IV. Az odaszánt száj.....	16. old
V. Az odaszánt lábak	21. old
VI. Az odaszánt kezek.....	25. old

